

je ura, da se moje zločinstvo objavi! Po noči in po dné me kljuje vest, ter mi ne daje ni mirú ni pokoja. Pravice zahtevam od vas, porotnici! Sodíte zdaj tudi meni; izrecite mi smert!“

Porotnici ostermé, zaslišavši to grozovito samotožbo ljubljenega župana. Berzo ga dadé v ječo. Ko je potem za nekaj dnij prišel odgovor iz Nizozemcev, da je nekedanji zlatarjev sluga res ubil gospodarja, to se porotnici zopet zberó ter bivšega župana obsodijo na smert.

Cvetlica na spomin.

Barica je često premišljala, kako je dobremu otroku težko, če roditeljema ne more tako pokazati hvaležnosti, kakor bi rad.

Takšno dobro dete je bila tudi Barica.

Necega dne je čitala na učilniške knjižice v vertu. Nje mili oče je bil pri njej, pazljivo jo poslušal ter časi tudi povprašal o prečitanej stvári. Baš tedaj je čitala dolgo povest o Kristofu Kolumbu, kako je našel Ameriko, ne pazèč, da je oče poleg nje — zadremal. Takoj prestane glasno čitati, naredi očetu z robcem nekoliko sence in tiho odide, da ga ne bi vzbudila.

Prišedši do grede, ki je bila polna raznih cvetíc, ogleduje Barica vonjívó cvetje in se v tem hipu nečesa domisli.

Izbere si najlepšo cvetíco, uterga jo ter z njo hití v sobo, vzame kos papirja in verlo lepo nanj zapiše te besede: „Cvetličica na spomin dobremu očetu od njegove Barice.“

Potem cvetíco spodaj zavije v ta papir, steče zopet nazaj, kjer je oče dremal, ter mu jo tiho prišije na suknjo in odide ne daleč pod jablano, kamor séde in jame plesti.

K malu potem jo mati pokliče in pošlje k sosedi vprašat, ali so uže kebli nabiti. Soseda jej reče iti iz vasí k svojemu možu, kjer je keble nabijal, da nabito posodo utegne s soboj domóv vzeti.

Barici je bilo žal, ker nij mogla videti, na kolikšno radost je utegnila očetu biti prišita cvetlica.

Stoperv za večera pride s kebli domóv. Oče jo takoj prime za roko, poljubi v čelo in beseduje:

„Barica, tvoja cvetlica mi je dražja od polne mošnje zlatnikov.“

Tudi Barici so bile te očetove besede milejše od najlepše obleke, — ali kaj, ko sirota nij mogla najti besed, s katerimi bi očetu bila to povedala! Mirno mu poljubi roko in v istem hipci nje solza, vroča od veselja, kane na roko očetu, ki jo je začutil in dete še serčneje pritisnil k persim.

* * *

Za nekaj mesecev pozneje po okolici nastane huda in opasna bolezen, katero imenujemo „osépnice.“

Česar sta se Baričina roditelja bala, to se je zgodilo. Barico prime huda vročina ter posled dveh dnij je bila ubožica po vsem telesu pokrita z osépnicami, in baš neko nedeljo jutro, ko so ljudje šli k pervej sv. maši, deklica v naročaji preljube matere mej silnim jokom dobrega očeta — mirno v Gospodu zaspí.

Žalost ubogih roditeljev se ne dá popisati. Da nij bilo dobrih sosedov, kateri so njiju tolažili, še tist dan bi oba od bridkosti bila umerla.

Nij obteklo mnogo časa, ko tudi oče pokojne Barice opasno izbolí. Pokličejo zdravnika, ali ta je žalostno mater slabo potolažil. Za nekaj dnij umre tudi oče. Nikogar nij ostavil razven objokane žene. V oporoko je tako zapisal: „vsa moja imovina bodi ženi; samo škatlica, katera je na polici poleg mojih starih knjig, naj se mi položi v kersto (trugo), a moje telo da se zakoplje tik Baričinega groba.“

Vdova nij od prevelike žalosti mogla geniti. Omedléla je, kakor bi tudi njej bilo takoj dušo izdehniti. Sosedje so iskali škatlice ter jo res našli na polici poleg starih očetovih knjig. Odpró jo ter dobodo v njej cvetlico z napisom: „Cvetličica na spomin dobremu očetu od njegove Barice.“ Ta cvetlica je bila uže res uvela a vendar skerbno v tej škatlici hranjena.

Zadnja želja se očetu izpolni. Dobil je v kersto cvetlico, pod katero je Barica bila sama podpisala svojo hvaležnost.

Vsa vas je še bridkeje plakala, ko je zvedela očetovo oporoko in slišala o Baričinej cvetlici.

Tik očetovega groba je tudi Baričin. Na obeh rastó cvetlice, in sosedje vsacemu, kedor pride, pripovedújo: „to so cvetlice hvaležne Barice, ki rastó dobremu očetu na spomin.“

Ljud. Tomšič.

Nevidni Bog.

„Samo jeden krat bi rada videla Boga!“ reče Ljudmíla svojej materi, s katero se je izprehájala.

„Zakaj bi rada Boga videla?“ mati z nasmehom vpraša.

„O, ker je tako lep, tako krasen! On je ustvaril vso lepoto, vso krasoto na svetu; koliko krasnejši je zatorej on sam! O, da bi samo pol minute smela Boga gledati!“

Ali bi mogla tako krasen pogled prebiti? Ali bi ti oko ne oslepelo?“

„O, ne! Kar je lepo, to se rado gleda.“

„Idi z menoj; jaz ti hočem Boga pokazati,“ reče mati, z deklico ustáveljši se na odpertej senožeti. Visoko na vedrem nebu se je bleščálo sijajno solnce, ter videti je bilo, kakor bi se vzduh (zrak) tresel.

„Ozri se na solnce in gledi vánje samo pol minute!“ tako mati ogovori svojo hčerko.

Ljudmíla v solnce res pogleda, a naglo si obraz pokrije z obema rokama ter zavpije: „o, o, solnce ne morem gledati!“

„In s temi očmi, ki ne morejo solncu v obraz gledati, hočeš videti samega Boga? Otroče moje! ne delaj si tako brezumnih želj, nego mirno poterpi, da ti ugasne slabo zemeljsko oko in da prejmeš drug vid, ki bode mogel Boga gledati. A uže tu doli hrepêni, vredna biti neizkončne milosti; kajti zato si na zemlji, da se prečuduješ krasnim delom božjim ter da v solznej dolini z mukami zaslužiš, po smerti Boga gledati na veke.“

Meta Pukl.